

“Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης, Πώς κατάλαβε ότι ο νεκρός ήταν μέθυσος;”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

[Γράφει η ηγουμένη Ταϊσία]

Την ημέρα της εορτής της εκκλησίας του μετοχίου μας, που είναι αφιερωμένη στον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο, ο Πατήρ Ιωάννης [άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης] ερχόταν απαραίτητως να λειτουργήσει. Έφθανε την παραμονή της αγρυπνίας.

Έβγαινε από το ιερό για να ψάλη τον Πολυέλεο και τα Μεγαλυνάρια και για να διαβάση ο ίδιος τα καθίσματα και τους κανόνες. Έμενε μαζί μας όλη την νύχτα μέχρι ανήμερα την εορτή, οπότε μαζί με τους άλλους Ιερείς ιεουργούσε στην

δεύτερη λειτουργία στις 10.00 π.μ.

Συνήθως σηκώνόταν πολύ πρωί, καμιά φορά στις 4.00 ή στις 5.00 π.μ. και έγραφε ομιλίες και κρατούσε σημειώσεις. Γύρω στις 7.00 ή 8.00 π.μ. έβγαινε για να πάρη τον αέρα του και τότε μ' έπαιρνε και μένα μαζί του στην άμαξα. Πηγαίναμε πάντα στα νησιά, που ήταν ήσυχα και δεν υπήρχε κόσμος.

Αυτό σε συνδυασμό με τον καθαρό αέρα ήταν μια πραγματική ξεκούραση για τον ποιμένα, που συνήθως περιτριγυριζόταν από αμέτρητα πλήθη και ενοχλούνταν από την αδιάκοπη φασαρία όλην την ημέρα. Αυτές τις ώρες εκμεταλλευόταν ο Πατήρ Ιωάννης, για να κάνη την μυστική νοερά προσευχή του κι εγώ, που το ήξερα αυτό δεν τον διέκοπτα ποτέ με ομιλίες εκτός αν άρχιζε ο ίδιος την συζήτηση.

Ένα τέτοιο πρωινό περνούσαμε με την άμαξα την γέφυρα του Νικολάου απ' όπου, όπως είχαμε ειπεί από πρωτότερα στον αμαξά, έπρεπε να στρίψωμε αριστερά και να πάμε κατά μήκος της αποβάθρας. Όταν η άμαξα πλησίασε στο παρεκκλήσι, που ήταν στην γέφυρα, είδαμε μια πομπή κηδείας αριστερά μας.

Την άμαξα με το φέρετρο την έσερνε ένα άλογο και ακολουθούσαν κάπου οκτώ, το πολύ δέκα άτομα και μπορούσαμε έτσι να τους βλέπωμε όλους καθαρά. Ξαφνικά, ή έκφραση του προσώπου του Πατρός Ιωάννου άλλαξε.

Παρατηρούσε την πομπή με διαπεραστικό βλέμμα και καθώς αυτή προχωρούσε κατά μήκος της αποβάθρας παράλληλα προς την αμαξά μας προς την πλευρά μου, εκείνος έσκυβε προς το μέρος μου κι έτσι έβλεπα την μεταβολή στην έκφρασή του.

Τελικά η πομπή έστριψε προς την πρώτη γραμμή του τραμ και ο Μπάτουσκα, κάπως πιο ήρεμος τώρα, άρχισε να κάνη πολλές φορές το σημείο του σταυρού.

Μετά στράφηκε και μου είπε:

– Πόσο φοβερό είναι να πεθαίνη ένας μέθυσος!

Υπέθεσα ότι ο Μπάτουσκα μιλούσε για τον νεκρό, επειδή αναγνώρισε τα πρόσωπα, που συνόδευαν το φέρετρό του και ρώτησα:

– Τον ξέρατε Πάτερ; Απάντησε:

– Όσο και συ.

Επειδή και πάλι δεν κατάλαβα, του εξήγησα την υπόθεση που είχα κάνει και πρόσθεσα ότι δεν ήξερα κανένα από τους πενθούντες.

– Ούτε κι εγώ, απάντησε. Αλλά είδα τους δαίμονες, που χαίρονταν για την απώλεια της ψυχής ενός μέθυσου.

πηγή: pemptousia.gr